

az egyedüli élüzem az országban. Büszkék is rá, joggal. Közöttük van Talpai Antal kovács, Nagy Sándor főszerelő, Hustyava Ignác, az ácsok munkavezetője, a három élmunkás. De közöttük van a többi leendő élmunkás is, akiket most terjesztenek fel. Amikor majd néhány hét múlva leteszik a szerzőszámot, megállapíthatják : kemény munka volt. És megállapíthatjuk mi is : igazán önfeláldozó, jó munka volt. Önfeláldozó, mert nemcsak egyedül a kereset vitte rá őket arra, hogy kitegyék magukat a hídépítéssel járó veszélyeknek. Veszélyek akadtak bőven, tanuskodik erről a többszáz sebesülés és az egy hősi halott. Nemcsak egyszerű, lélektelen munka volt ez, hanem szocialista munka, harc is egyúttal. A harc befejezés előtt áll és nem kétséges, hogy a végén azt mondhatjuk : sikerrel vívták meg.

Büszkén, szinte öntudatosan feszül már a piros ív a két part között. Öntudatosan, mert a munkások több mint egy éven keresztül veritékükkel együtt öntudatukat is beleadták. Azt a harcos öntudatot, amely mindenféle alkot ma ebben az országban, eltünteti a kárhozatos mult utolsó nyomait és még soha nem látott, nagyszerű életet teremt meg a magyar nép földjén. A híd áll — és meg is marad, nem támadhatnak fel többé a pusztító erők, hogy lerombolják. A hídmunkás az avatásnál majd leteszi egy percre a szerzőszámot, majd újra megragadja, más munkaterületen. De már más lesz ez a munkája. Eggyel több féltlenivalója van, őrizni fogja a hidat, amelyet épített magának, a népnek.

KÖVESDI LÁSZLÓ

ÉPÜL A HÍD!

*Távolról annyi, mintha gyerekek
játékképen az ezüst víz jött
cérnát húznának, amely úgy lebeg,
mint őszi réteken puhán a köd,
de közelről, közelről felszakad
a köd s pillérek tárják ujjaik,
gigászi minden ember-mozdulat,
épül a híd!*

*A vastraverzek színén úgy ragyog
a szabadság, mint víz színén a nap,
feszülnek izmok, inak és karok,
csodát művel a lázas akarat,
a roncsok fölött új traverz feszül,
a hegesztőfény egekbe vakít,
az új hidláb a hullámba merül,
épül a híd!*

*Mint gépfegyver zúg a szegecselő-
gép, s a híd kuszik át a víz fölött,
zászlók lengnek, mint piros keszkenő,
s az élmunkások ég és föld között
versenyt dolgoznak, mellükön a jelvény,
a víz csillantja meg csillagaik,
a víz fölött már hidon megy a napfény,
épül a híd!*

Épül a híd, mi tudjuk mit jelent ez,
 kik romokból építünk új hazát,
 így hasonolunk át egy szebb jelenhez,
 lengetve karunk munka-ritmusát.
 Épül a váz, a daruk csikorognak,
 nyújtják hatalmas, lengő karjaik,
 így lesz a munka tetté, így lesz holnap
 készen a híd!

Szeged, 1948 október.

TAKÁCS ISTVÁN TIBOR

A NYÁRHOZ

Könyvek, füzetek, papírok közül,
 évszaktalan kis házából az Észnek
 gondolok rád, te Nyár!
 Vajjon merre vagy, mily tájak körül
 leng lehelleted s vajjon kik becéznek?
 Szívünk már várva-vár!

Rengő lábakkal lépve búzaföld
 selyemszőnyegén, jöjj hát, s lágy karoddal
 forrón öleljéd át
 földünknek könnyes testét; ó a zöld
 vetéseket a fákat, s buzgalommal
 a kertek derekát!

S ne feledkezz meg rólunk se, te Nyár,
 rólunk dolgozó munkásemberekről,
 ó, ontsd a meleget;
 forró testedből öntsed már ki ránk,
 cicázva, puszta üde szerelemből!
 Fáztunk már eleget.

Bizsergetően s halkán muzsikálj,
 s átütve bőrünk kis hangnyílalddal,
 melyből van millió,
 fehér csontunknál, kérünk, meg ne állj,
 járjad át azt is édes áramoddal,
 mint hőmpölygő folyó!

Könyvek, füzetek, papírok közül,
 kitekintve a szakadó esőre,
 gondolok rád, te Nyár!
 Ó, nyulj ki már a mord felhők mögül,
 és jobbra-balra, hátra és előre
 zavard szét őket, hogy végre felragyogjon
 mosolyodtól a táj!

SZOKOLAY KÁROLY